

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI BẢY
LIỀU THÂN GÁI GIỮA LÀN SÓNG GIÓ

Tần Nhi sững sốt hỏi:

- Bị nó cắn thì hậu quả ra sao ?

Quân trung Phụng đáp:

- Người bị nó cắn chất độc phát tác ra là chết ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao cô nương không để nó cắn chết bọn tại hạ đi ?

Quân trung Phụng đáp:

- Vì tại hạ không có ý sát hại các vị mà chỉ muốn chứng minh những điều trong cuốn sách nát kia có đúng hay không mà thôi. Nay tại hạ đã chứng minh được rồi thì cuốn sách đó đúng là sự thực cả trăm phần trăm, nên tại hạ phá huỷ nó đi.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Cô nương đã chứng thực cuốn sách đó rất đặc dụng thì sao lại đốt đi

- Trong sách đó còn ghi chép những điều kỳ quái nếu để lọt vào tay người khác tất thiên hạ phải đại loạn.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Lý tướng công có nhận thấy là hỏi nhiều quá rồi không ?

Lý Hàn Thu háng giọng một tiếng đáp:

- Cô nương nói đúng đó. Tại hạ không dám hỏi nhiều nữa.

Quân Trung Phụng đưa mục quang nhìn Vu Trường Thanh nói:

- Sư phụ cho cuốn Thất Tiến thần thư đệ tử đã cất trong khoang thuyền, đệ tử rất lấy làm hổ thẹn là khi phụ tấm lòng thương yêu của ân sư. Mong rằng ân sư mở cho đệ tử một đường sinh lộ.

Vu Trường Thanh nói:

- Người muốn ta áp con thuyền lớn này vào bờ chăng ?

- Đệ tử không dám nghĩ vậy nhưng thấy sau con thuyền lớn này có một đôi mủng nhỏ, chỉ xin hạ mủng xuống là đệ tử có thể vào được rồi. Hỡi ơi ! Đệ tử đã đốt sách của Thất Độc giáo không để độc hại trong giang hồ nữa.

Vu Trường Thanh ngẫm nghĩ một chút rồi ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Quân Trung Phụng nói ngay:

- Nếu sư phụ thấy có điều gì khó khăn thì đệ tử xin cáo biệt ngay cũng được...

Đoạn nàng trở gót từ từ bước đi, Lý Hàn Thu không nhịn được vội nói:

- Vu lão tiên bối ! Xin tiên bối nể mặt văn bối mà cho Quân cô nương một cái mừng nhỏ.

Vu Trường Thanh thở dài nói:

- Người hãy đứng lại.

Quân Trung Phụng quay lại hỏi:

- Sư phụ kêu đệ tử phải không ?

Vu Trường Thanh gật đầu nói:

- Người đã đốt cuốn pháp điển của Thất Độc giáo đủ chứng tỏ người đã dời bỏ giáo phái này rồi thì cần phải đi đâu nữa ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Sư phụ còn muốn giữ đệ tử ở đây làm chi, nhất là sư phụ cũng sắp rời khỏi con thuyền này.

- Lý thế huynh và Tần Nhi không ai gia hại người cả, vậy người cứ ở lại cũng không sao đâu.

- Ở với nhau lâu ngày đệ tử e rằng không kềm chế được mình rồi đi đến chỗ gia hại kẻ thù đã giết song thân cùng huynh trưởng mất.

Vu Trường Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Người có thể kể ra hàng trăm lý do...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vu tiên bối, để Quân cô nương đi quách.

Vu Trường Thanh gật đầu quay lại nhìn Quân Trung Phụng nói:

- Hải tử ! Lão phu ưng thuận cho người đi.

Quân trung Phụng nói:

- Đa tạ lão tiên bối.

- Người bất tất phải tạ ơn, nhưng lão phu có mấy điều muốn nói cho người hay.

- Văn bối xin rửa tai để nghe đây.

- Theo chỗ lão phu biết thì Thất Độc giáo có một thứ ma lực thu hút người vào phe đảng, người nào gia nhập Thất Độc giáo thì khó mà thoát đi được.

Quân Trung Phụng nói:

- Đệ tử nhớ rồi.

Vu Trường Thanh vẫy tay nói:

- Để lão phu đưa người xuống thuyền.

Đoạn lão rảo bước đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu đối với Quân Trung Phụng trong lòng rất là hối hận liền nói:

- Tại hạ cũng tiến chân cô nương xuống thuyền.

Quân Trung Phụng quay lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ không dám phiền Lý tướng công.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

- Tiễn chân cô nương mấy bước thì có làm gì.

Quân Trung Phụng không khước từ nữa nàng cất bước đi luôn.

Lý Hàn Thu cùng Tân Nhi cũng theo sau ra khỏi khoang thuyền.

Mấy người ra đến đàng lái thì trời nổi gió to mưa lớn, sóng nước gập lên như sóng dậy gió thổi bay tạt tà áo khiến cho mọi người se lạnh, bên ngoài trời mưa như trút nước.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Quân cô nương ! Trời tối đen như mực sóng sông cao như núi, cái mừng nhỏ này mong manh như tàu lá mà đi vào giữa làn sóng đó thì thực là nguy hiểm quá.

Quân Trung Phụng lắc đầu nói:

- Tại hạ không sợ đâu, đa tạ Lý tướng công có lòng quan hoài.

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài toan nói lại thôi.

Vu Trường Thanh hỏi:

- Người nhất định đi ngay đêm nay ư ?

- Đúng thế ! Vãn bối định đi thì dù mưa đao gió kiếm cũng không thay đổi.

Lúc này hai người nhà dò đã hạ cái mừng nhỏ xuống nước, một người cất tiếng:

- Trời mưa như trút nước mà sóng lại dữ quá, nếu không giỏi chèo thuyền thì khó giữ được bình yên.

Quân Trung Phụng nói:

- Người sợ thuyền lật hay sao ?

Nhà dò cúi đầu hạ thấp giọng xuống đáp:

- Cái mừng dài không đầy tám thước rộng chừng hai thước rưỡi thì ngay đến người giỏi bơi thuyền thì cũng khó mà lướt sóng giữa lúc đêm tối này. Huống chi cô nương lại chưa quen bơi thuyền.

Quân Trung Phụng lạnh lùng hỏi:

- Sao người biết ta chưa quen bơi thuyền ?

Nhà dò đáp ứng nói:

- Cái đó...cái đó...

Mưa gió mỗi lúc một lớn người đứng ở đầu thuyền mới trong khoảnh khắc quần áo đã bị ướt hết.

Quân Trung Phụng vẫy tay nói:

- Xin các vị về thuyền nghỉ ngơi, tiện thiếp xin cáo biệt.

Nàng đưa mắt nhìn nhà dò nói:

- Ông bạn đưa tại hạ xuống thuyền đi !

Nhà đồ dạ một tiếng tay vịn lan can lùi lại tận cuối con thuyền, Quân Trung Phụng đi theo hẳn.

Trên không sấm giựt nhoàng nhoàng soi rõ chiếc mảng nhỏ buộc sau thuyền lớn. Nó trông tránh dăng lên hụp xuống tùy theo cơn sóng.

Nhà đồ quay lại ngó Quân Trung Phụng nói:

- Cô nương ! Thật là sóng to gió cả...

Quân Trung Phụng ngắt lời nói:

- Ta biết rồi, ông bạn cho ta hay làm thế nào mà xuống thuyền ?

Nhà đồ chau mày đáp:

- Bám vào khúc cây mà xuống, giữa lúc sóng to gió cả này dù là tay khinh công tuyệt đỉnh cũng chẳng tài nào hạ chân xuống chỗ mình muốn được.

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ ông bạn !

Đoạn nàng tung mình nhảy ra nắm lấy sợi dây buộc thuyền hạ mình xuống mảng, nhà đồ rút cây thanh bội đao chặt đứt dây neo rồi lớn tiếng hô:

- Cô nương hãy coi chừng !

Dây buộc đứt rồi chiếc mảng lập tức mất kìm hãm liền theo đợt sóng nhô lên hụp xuống trôi đi rồi mất hút vào trong bóng đêm không còn thấy đâu nữa.

Bọn Vu Trường Thanh, Lý Hàn Thu thấy Quân Trung Phụng xuống chiếc mảng nhỏ chập chờn trên mặt sóng dữ dội thì không khỏi thương tâm. Vu Trường Thanh nhìn theo bóng nàng cho đến khi mất hút rồi mới khẽ cất tiếng hỏi:

- Liệu y có sống được chăng ?

Nhà đồ khẽ háng giọng đáp:

- Nếu cô ta giỏi nghề bơi thuyền thì còn có mấy phần sống được, bằng chưa bơi thuyền thì bất luận võ công cao thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi nạn thuyền đắm.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy nhất định y phải chết rồi còn gì ?

Nhà đồ đáp:

- Quân cô nương nói sao biết vậy, bọn tại hạ làm thế nào mà hiểu được cô có lành nghề bơi thuyền hay không ?

Vu Trường Thanh nhìn làn sóng dữ dội thở dài nói:

- Lão phu mong rằng nước sông sẽ rửa sạch linh hồn cho y.

Tần Nhi lắc đầu nói:

- Sư phụ ! Theo nhận xét của đệ tử thì Quân cô nương chắc không chết đâu.

Vu Trường Thanh nói:

- Hỡi ơi ! Tướng y cũng không đến nỗi chết yếu nhưng ta mong rằng y tắng thân trong dòng nước sông để giữ lấy tấm thân trong sáng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Tần cô nương quyết đoán là Quân cô nương có thể sống được ?

- Nước sông tuy sóng lớn nhưng không phải là biển cả mênh mông, nếu thuyền lật úp y sẽ ôm lấy một tấm ván cho trôi đi rồi cũng sẽ giạt vào bờ. Quân cô nương còn thông minh hơn tiểu muội nhiều có lý nào nàng không nghĩ ra kế đó, vì thế nàng mới kiên quyết ra đi.

Vu Trường Thanh thở phào một cái rồi nói:

- Chúng ta vào khoang thuyền ngồi đi.

Một đêm mưa gió to rồi, đến trưa hôm sau mới mưa tạnh gió tan.

Lý Hàn Thu đứng đầu thuyền nhìn ra thấy cánh buồm thấp thoáng thuyền bè qua lại trên sông như mắc cửi. Đột nhiên hai con thuyền hình thoi chạy rất mau rẽ nước lại gần, Lý Hàn Thu động tâm ngồi sụp xuống chỗ kín để quan sát.

Hai chiếc khoái thuyền này đi đến bên thuyền lớn đột nhiên dừng lại. Bỗng nghe thanh âm ồm ồm cất lên:

- Hàn nhị gia ở Từ Châu mời Vu lão tiên sinh ra nói chuyện.

Lý Hàn Thu khẽ giạt mình bụng bảo dạ:

- Tai mắt của Giang Nam Song Hiệp quả là linh mẫn vô cùng, bọn mình đã ẩn dưới thuyền mà vẫn không thoát khỏi vòng giám thị của chúng.

Bỗng thấy Vu Trường Thanh từ từ bước ra bảo hai tên thủy thủ:

- Các ngươi buông thang dây xuống để mời họ lên thuyền.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lão tiên bối có quen biết Hàn Đào không ?

- Lão phu có biết nhưng trên hai chiếc khoái thuyền kia không có lão ta.

- Đã không có Hàn Đào thì lão tiên bối cho bọn chúng lên tàu làm chi ?

Vu Trường Thanh đáp:

- Chúng đã trông thấy rồi mình không thể nào trốn lánh được nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy cần nói chuyện gì với họ ?

Hai người đang nói chuyện thì một đại hán võ phục đã trèo lên thuyền lớn.

oOo